

Το δίλημμα της αποκαθήλωσης των Θρησκευτικών Συμβόλων

/ Γνώμες

Τα τελευταία χρόνια γινόμαστε, συχνά, μάρτυρες απρόσμενων και απαράδεκτων προσπαθειών, Ελλήνων συνανθρώπων μας, που, λόγω ιδεολογικών ή αθεϊστικών κινήτρων, επιχειρούν την αποκαθήλωση των Θρησκευτικών Συμβόλων (της Σημαίας, του Σταυρού των Εικόνων κ.ά.) από τα δημόσια κτήρια της Πατρίδας μας.

- **Του Ηρακλή Ρεράκη (Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.)**

Μάλιστα, η Ένωση Αθέων Ελλάδος, προχώρησε και σε δικαστικές προσφυγές, εναντίον του κράτους, επικαλούμενοι ότι, με την ανάρτηση και προβολή των ως άνω Συμβόλων, θίγονται τα δικαιώματά τους.

Ωστόσο, σύμφωνα με Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ), η ανάρτηση και παραμονή των Συμβόλων σε Αίθουσες του Δικαστηρίου σε Σχολεία

και σε άλλες Δημόσιες Υπηρεσίες είναι συνταγματικά νόμιμη, καθώς αποτελεί μια εθιμική πράξη, η οποία, μάλιστα, θεμελιώνεται στην ιστορική και πολιτισμική ταυτότητα και στην ορθόδοξη χριστιανική Παράδοση του Ελληνισμού.

Ειδικότερα, η σχετική Απόφαση του ΣτΕ, μεταξύ άλλων, αναφέρει ότι «επικρατούσα Θρησκεία στην Ελλάδα είναι η Θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού», την οποία «πρεσβεύει η συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού, ενώ δεν στερείται η αναφορά αυτή και ορισμένων κανονιστικών συνεπειών, όπως είναι η καθιέρωση χριστιανικών Εορτών ως υποχρεωτικών Αργιών, σε εθνικό και τοπικό επίπεδο, στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα.

Έτσι, όπως αναφέρει, στη συνέχεια η Απόφαση, ήδη από την ίδρυση του Νέου Ελληνικού Κράτους, «ακολουθούνται, εθιμικά, ορισμένες πρακτικές, σύμφωνα με την ορθόδοξη παράδοση», καθώς «αναρτώνται θρησκευτικές Εικόνες ή Σύμβολα στις Αίθουσες των Δικαστηρίων, όπως και σε άλλα δημόσια κτίρια (λ.χ. στις Αίθουσες των Σχολείων της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης), η πρακτική δε αυτή ακολουθείται παγίως και κατά τρόπο ομοιόμορφο από όλα τα Δικαστήρια».

Εξάλλου, το Ανώτατο Δικαστήριο της Χώρας επισημαίνει ότι οι αιτούντες δεν επικαλούνται, ούτε αποδεικνύουν οποιαδήποτε βλάβη, που τυχόν υφίστανται οι ίδιοι, από την τήρηση της παραπάνω εθιμικής αναρτήσεως θρησκευτικών Εικόνων, όπως, για παράδειγμα, ο επηρεασμός των μελών της δικαστικής συνθέσεως, η οποία εκδίκασε κάποια υπόθεσή τους, ή, γενικότερα, ότι η διενέργεια διαδικαστικών πράξεων σε Δικαστικές Αίθουσες, με αναρτημένα θρησκευτικά Σύμβολα έχει επιδράσει, κατά τρόπο αντίθετο, προς τη δικαστική αμεροληψία, στο περιεχόμενο κάποιας δικαστικής αποφάσεως.

Με βάση αυτά τα δεδομένα, το ΣτΕ (Ολομέλεια) αποφάσισε ότι το αίτημα αφαίρεσης της θρησκευτικής Εικόνας από την αίθουσα συνεδριάσεων του Δικαστηρίου, ενόψει της εκδίκασης των συγκεκριμένων υποθέσεων, πρέπει να απορριφθεί.

Ωστόσο, σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες, η Ένωση αθέων Ελλάδος έχει προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), με αίτημα τη θρησκευτική ουδετερότητα, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς τους, επιβάλλει την αποκαθήλωση των Εικόνων από τα Δικαστήρια της χώρας και με την αιτιολογία ότι παραβιάζονται τα δικαιώματά τους για θρησκευτική ελευθερία και δίκαιη δίκη.

Όπως ισχυρίζονται οι άθεοι, η δίκαιη δίκη έχει ως προϋπόθεση το υπάρχον

αμερόληπτο και ανεξάρτητο φρόνημα των δικαστών αλλά και την γενικότερη θρησκευτική ουδετερότητα της αίθουσας του ακροατηρίου, στην οποία διεξάγεται η δίκη, έτσι ώστε να μην υπάρχει ο οποιοσδήποτε επηρεασμός της δίκης. Η Απόφαση αναμένεται εντός του παρόντος έτους.

Όμως, παρόμοια υπόθεση, που αφορούσε προσφυγή για ανάρτηση Εικόνων σε Κτίρια του Δημοσίου της Ιταλίας, απορρίφθηκε, από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τους ίδιους λόγους που απορρίφθηκε από το ΣτΕ, η προσφυγή των αθέων Ελλάδος.

Εκτός από τις Εικόνες, επίσης, έχουν γίνει απόπειρες αποκαθήλωσης του Σταυρού από την ελληνική Σημαία, η οποία, όμως, ως εθνικό Σύμβολο, προστατεύεται από την αμετάκλητη νομοθεσία περί εθνικών Συμβόλων.

Είναι πολύ στενάχωρο να πολεμούνται σήμερα, από μια ισχνή μειοψηφία, τα ιερά Σύμβολα της Ορθόδοξης πίστεώς μας, τα οποία, οι ήρωες πρόγονοί μας, σε καιρούς χαλεπούς, που όλα «τὰ ἔσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά», τα κρατούσαν, με καμάρι και τιμή, ως κόρη οφθαλμού, γιατί πίστευαν ότι τα εικονιζόμενα ιερά Σύμβολα (Σταυρός) ή Πρόσωπα (Χριστός, Παναγία, Άγιοι) τους χορηγούν, άνωθεν, την συμπληρωματική, στον αδύναμο οπλισμό τους, ηθικοπνευματική δύναμη και το γενναίο ψυχικό στήριγμα, για να πολεμούν και να κατορθώνουν να πετυχαίνουν, μέσα από το πλήθος των Επαναστατικών τους κινημάτων και με τη θυσία της ζωής τους, την απελευθέρωση της πατρίδας μας.

Στους «Ελεύθερους Πολιορκημένους» (Σχεδ. Γ΄, 4), ο Διονύσιος Σολωμός γράφει: «Τα παλληκάρια τα καλά, μ' απάνου τη σημαία, που μουρμουρίζει και μιλεί και τον Σταυρό απλώνει, παντόγυρα στον όμοργον αέρα της αντρείας. Κι' ο ουρανός καμάρωνε, κ' η γη χεροκροτούσε».

Ο Σταυρός, από όργανο πραγματοποίησης του πιο ατιμωτικού θανάτου, στον οποίο θανατώνονταν οι στυγνότεροι ληστές και εγκληματίες του Ισραήλ, έγινε, με τον Χριστό, Σύμβολο της ύψιστης θυσίας του Θεανθρώπου και το υπέρτατο δείγμα της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο.

Το νοηματικό πλαίσιο της συμβολικής υψώσεως του Σταυρού στις ψυχές και στον αγώνα των πιστών παλληκαριών στον Χριστό, υπενθυμίζει ο Σολωμός, ακολουθώντας και τον Απ. Παύλο, που σημειώνει ότι ο Σταυρός είναι το υψηλό και επινίκιο Σύμβολο, σε όλους τους αγώνες και τις δοκιμασίες των Χριστιανών. Όταν ορισμένοι σήμερα, απολαμβάνουν μεν την ελευθερία που τους χάρισαν οι ήρωες του Σολωμού, το 1821, περιφρονούν, όμως και διώκουν τα θρησκευτικά Σύμβολα, τα οποία τους εμψύχωναν, προσφέροντάς τους την πνευματική δύναμη για να παλεύουν, σχεδόν αδύναμοι, εναντίον δυνατού και οργανωμένου στρατού.

Οι σύγχρονοι διώκτες των προτύπων, των αρετών και των αξιών του Ελληνισμού έρχονται σε πλήρη αντίθεση με ό, τι πίστευε και διακήρυττε ο Σολωμός αλλά και με ό, τι πιστεύει, διαχρονικά, η μεγάλη πλειονότητα του Ελληνικού λαού, Διαφοροποιούμενοι, ως προς τη σχέση τους με την Πατρίδα και υποστηρίζοντας διεθνιστικές πρακτικές, για ιδεοληπτικούς λόγους, επιδιώκουν να παύσουν οι Έλληνες να τιμούν το ιερό Σύμβολο της πατρίδας, τη Σημαία μας.

Ο Εθνικός μας Ποιητής, πρότυπο αληθινής φιλοπατρίας, ωστόσο, με πίστη και αγάπη, ομιλεί για έπαρση – ύψωση της σημαίας με τον Σταυρό, τον οποίο, μάλιστα, βλέπει, με αγαλλίαση, να δεσπόζει, ως Σύμβολο αγάπης, θυσίας και υπομονής, στην κορυφή της και να απλώνει το νόημα και το μήνυμά του, τον συνδυασμό, δηλαδή, ανδρείας, θυσίας και πίστεως, «παντόγυρα στον όμορφο αέρα της ανδρείας».

Τα πρότυπα του Σολωμού έχουν αφετηρία την πίστη και την αφοσίωσή του στην Ελληνορθοδοξία. Βιώνει, σε βάθος και πλάτος, τα ιερά και όσια της Εκκλησίας μας, η οποία, κατά την ημέρα της Εορτής του Τιμίου Σταυρού, με όλα τα εν ενεργεία μέλη της υψώνει, με ταπεινόφρονη περηφάνια, το ιερό της Σύμβολο, ψάλλοντας: «Σταυρός ο φύλαξ πάσης της οικουμένης, Σταυρός η ωραιότης της Εκκλησίας. Σταυρός πιστών το στήριγμα».

Ζώντας, ο Εθνικός μας Ποιητής, εντός της Εκκλησίας με την διαρκή έγνοια της απελευθέρωσης του σκλαβωμένου γένους του, συνειδητοποιεί μαζί με όλους τους αδελφούς του Χριστιανούς, τη μεγάλη αξία και δύναμη του Ιερού Συμβόλου του Σταυρού πάνω στη Σημαία μας, ότι, δηλαδή, ο Σταυρός για τους πιστούς είναι «εν τη υψώσει ο καταράσσων εχθρούς», εκείνος, διά του οποίου «κατεπόθη του θανάτου η δύναμις».

Όμως, στις μέρες μας, όλοι αυτοί οι ιδεολογούντες, που επιδιώκουν την αποκαθήλωση των Ιερών μας Συμβόλων, αποκαθηλώνονται οι ίδιοι και αποδομούνται, με το παράδειγμα της ταπεινόφρονης αλλά περήφανης θρυλικής

μορφής της Κυράς της Ρωμιοσύνης (Δέσποινας Αχλαδιώτη), η οποία κατοικώντας μόνη της στο μικρό ελληνικό νησάκι Ρω, πολύ κοντά στο Καστελόριζο και μια ανάσα από τα τουρκικά παράλια, από το 1943 και για 40 χρόνια, έκανε έπαρση κάθε πρωί της ελληνικής σημαίας και υποστολή της, με τη Δύση του Ήλιου, υπενθυμίζοντας σε όλα τα καράβια και σε όλες τις ελληνικές ψυχές την ελληνικότητα του ακρητικού νησιού.

Η Ηρωίδα αυτή, κατόρθωσε να κρατήσει ελληνικό το νησάκι της, καλλιεργώντας τη γη και βόσκοντας τα λιγοστά της ζώα, ενώ μετέβη στην άλλη ζωή, στις 13 Μαΐου 1982, σε ηλικία 92 ετών, με υψωμένη την ελληνική σημαία με τον Σταυρό στην ψυχή της και γεμάτη την καρδιά της από τις ελληνικές αρετές και αξίες, αφήνοντας, ως παρακαταθήκη, αυτά που έλεγε σε όσους την επισκέπτονταν: «Με την ελληνική σημαία υψωμένη και την αγάπη για την Ελλάδα βαθιά ριζωμένη μέσα μου, πέρασα όλες τις κακουχίες. Την έχω στο σπίτι και όταν πεθάνω, θα την πάρω μαζί μου». Ενταφιάστηκε στο ξερονήσι της, δίπλα στον ιστό της ελληνικής σημαίας και τιμήθηκε ως εθνική ηρωίδα.

Πηγή: pemptousia.gr